

Homeri
ILIADA

Kënga I
fragment

Këndo, hyjneshë, mërinë e Akil Pelidit,
që shumë hidhime e kobe akejve u sollti,
dhe para kohe në skëterrë gremisi
me mijra shpirtra burrërorë fatosash,
kurmet e tyre gjellë ua bëri qenve
dhe shpezve grabitqarë – kështu u plotësua
dëshira e Zeusit – qysh nga çasti i parë
që u hyri grindja dhe përçarja Atridit,
mbretit t'kreshnikëve, dhe Akil hyjnorit.
Po cili zot këtë armiqësi ua ngjalli?
Biri i Letosë e i Zeusit, pse, i zemruar
me prijsin, çoi ndër radhët e ushtrive
murtajë shfaruese, dhe polemi vdiste
për faj t'Atridit, që shumë dhunë i bëri
faltarit Kriz. Te anijet e shpejta akeje
erdhi të sjellë dhurata të panumërta,
shpërblese për t'bijën, dhe rreth skeptrit t'artë
mbante kurorat e Feb shigjetarit.
Iu suall akejve e mbi të gjithë ai luti
dy Atridët, prijsit kryesorë të popujve:
“O Atridë, dhe ju tjerë danaj kollçikbukur,
jua prufshin mbarë hyjtë e amshuar t'Olimpit
për të pushtuar qytetin e Priamit,
shëndosh e mirë ndër vatra tuaja u kthefshi,
por time bijë liromani e pranoni
shpërblese për të, pash hatrin e Apolonit,
largshigjetuesit, birit të Kronionit.”
Të gjithë akejt njëzëri miratuan:
“Nderim t'i bëhet priftit, t'i pranohen
dhuntitë fisnike.” – Por mirë nuk i erdhi
Agamemnonit; ky, i zemëruar,
me fjalë të rënda iu kanos dhe e nisi:
“Plak, ruaju se të zë te anijet zgavra,
këtu fytyrën mos ta shoh herë tjetër;
në ardhç më vonë, s'do të shpëtojnë kurorat,
as skeptri i zotit. Nuk ta liroj vajzën
pa u plakur në shtëpinë time n'Argos
larg vendit t'saj. Për shoqe shtrati e dua

dhe t'endë pëlhurë për mua. Ndaj shpejt qërohu,
mos m'acaro, po deshe gjallë të kthehesh.”
Kështu ai foli: e plaku i lemerisur,
urdhrit iu bind. I heshtur, mori rrugën
gjatë bregut t'atij deti shungullues.
Si u largua mjaft, iu lut Apolit, mbret,
që e nxori n'dritë Letoja flokpruar:
“Dëgjomë, o zoti Apol, me hark argjendi,
Sminte, dëgjomë. Nëse për ty ndërtova
ndonjë faltore hijshëm të stolisur,
e ndonjëherë për lavdin tënde mbi altare
demash e ftujash kofshë të majme dogja,
plotsom' dëshirën: me shigjetat tua,
i pagofshin danajt lotët e mi”.

Kështu u lut, dhe e ndjeu Feb Apoloni.
Nga kreshta e Olimpiti zbriti i pezmatuar
me hark mbi supe e me kukurë mbërthyer
mirë nga çdo anë. Shigjetat fërshëllenin
nga supi i zotit t'egërsuar, sa herë
lëvizte e sulej poshtë si nata e zezë.
Pastaj qëndroi kundruall, larg anijeve.
Hedh një shigjetë dhe uturimë e tmerrshme
shpërthen nga korda e argjendtë. Më parë goditi
mushkat e qentë e shpejtë, pastaj mbi njerëz
t'rreptat shigjeta hodhi dhe i shfarosi.
Kudo grumbuj t'mëdhenj kufomash digjeshin.
Për nëntë dit rresht s'pushuan mbi log shigjetat
që lëshoi zoti; e Akili në të dhjetën
të gjithë polemin në kuvend e thirri,
pse mendjen trimit me këshillë ia ndriti
hynesha Herë, me krahë të bardhë si bora,
iu dhimbsën shumë danajt tek pa që vdisnin.